

2. Rejsebrev - Landsbyopholdet

Morgengry i Jinotega. Travle, mudrede gader snor sig ind og ud imellem busser, mennesker og alt det skrammel der sælges på markedet rundt om busstationen. Der er raab fra alle sider, men hvilken bus er saa den rigtige? Fremmede arme smider vores rygsække op på bussens tag og vi gennes ind bagerst i den gamle amerikanske skolebus, halvt staaende, halvt siddende, mast sammen. To dyt og vi er på vej.

Foerste moede

Middagsheden lægger sig sammen med støvet som en tung sky over os. Guasimos tørre grusvej, siesta-stemning, hestesporer, dovne koer, nysgerrige boern og cowboys. Her efterlader bussen os med en bemaerkelsesvaerdig sidevaegt, foraarsaget af samtlige passagereres kamp for at faa klemt hovedet ud af vinduet for at faa et glimt af de malplacerede *Cheles*¹.

Spaendt venten og ulmende nervoesitet. Kommer der mon nogen og henter os? Naa, aabenbart ikke. Bilbatteriet har brugt sin sidste energi på *Madre Luna*². Vi gaar.

Floden krydses med opsmoegede bukseben og saa er vi endelig fremme! Nye ansigter, boern der tisser, afventende heste. Alle vores sanser arbejder på hoejtryk for at faa det hele med. Sandhedens time er kommet; Er hun mon min mor? Eller er det hende den lille med soelvtænderne?

Yes, her er bjerge! Og her er bare saa smukt med de frodige marker, floden og blomstertraeer.

Der mangler stadig nogen af familierne. Utaalmodigt konfronteres vi med den famoese (og uundgaelige) Nica-tid - vi har nu ventet i to timer. Mange maaneders forventning udloeses på ingen tid og pludselig har vi alle faaet hver vores nye familie. Efter knap en maaned under brigadens trygge vinge bliver *Vi'et* nu til *Jeg*.

“Foerste dag. Vi gaar mod bjerget ud ad vejen, og jeg siger for foerste gang goddag til min nye far. Han ser soed ud. Min mor er vildt lille. De har kun to boern, en pige og en dreng på otte og ni. De er ogsaa smaa. Gid der havde vaeret en dreng der var endnu mindre. Vi gaar langs en vej, igennem et led og saa gaar det op og op.

Min far Hector spoerger om noget, jeg fatter ingenting. Vi gaar videre og det bliver ved med at gaa op og op. Sveden pibler frem og jeg prover at holde igen på min vejrtraekning, da jeg synes det er pinligt jeg saadan pruster afsted med min lille taske, og ingen lyd fra Hector med den store. De er glade og Hector kigger spaendt og vurderende på mig, det samme goer drengen. De griner naar jeg ikke forstaar hvad de siger. Endelig noget jeg forstaar. Vi er der snart! Omme på den anden side af bjerget. Jeg synes nu stadig der er langt, men nu er der et maal i sigte og det hjaelper.”

“Inden moerket falder udenfor og dagen koeligt forlader jorden, da har det allerede vaeret nat laenge i det lille koekken. Her er kun tre plasticstole i ringe stand, snavs, spyt, og hvad der er vaerre. Over ilden bobler boennerne i en sodet kasserolle.

Seks uger.

Jeg er ikke klar over, hvem der bor her udover min mor, som jeg ioevrigt ikke kan huske hvad hedder. Nu virker det underligt at spoerge hende, her flere timer efter vores

---

¹ Nica-betegnelse for hvide, som ikke er amerikanere

² *Madre Luna* er Nica-soap opera nummer 1 for de heldige som har TV

foerste moede. Pause og afventen i stilhed. Lampen slukkes, lyset doer. I sengen foeler jeg mig pludeslig alene, skoent jeg hoerer lyde fra mindst fem andre i rummet. De gaar forbi mit hoved, som jeg ellers proever at gemme saa langt nede i soveposen som muligt uden at kvaeles af iltmangel.

Seks uger.

Hundene goer saa hoejt at jeg skaelver, svineskrig, hoens og nattelyde. Menneskegrynt. Jeg er virkelig, taenker jeg, virkelig raedselsslagen. For foerste gang i mit liv. Helt alene.”

Morgenen

Estilís kollektive vaekkeur er brevet erstattet af hannernes galen. Hver morgen lidt i fire kan man hoere en hane gale i det fjerne, og hundredevis af andre stemmer i, og kommer rullende over bjergene som en lavine. Man proever ihaerdigt at sove videre. Hanens galen bliver erstattet af de rytmiske tortilliaklap, der giver genlyd i hele huset. Hver mor, sin rytme. Og man proever ihaerdigt at sove videre.

Boernenens mumlen og graad blander sig med tortilliaklap, dyrenes kalden paa mad og far der sliper macheten. Man boer snart staa op. Samvittigheden begynder at nage, fra sengen formuleres en saetning til en morgenhilsen. Det er tid til at staa op.

Efter morgenhilsnen er serveret bliver man sat paa plasticstolen, og den sukkerfyldte kaffe bliver serveret, og hvis man er heldig, med en smule maelk direkte fra yveret.

Rundt om én har familien travlt med hverdagens faste goeremaal og man proever forsigtigt at hjaelpe lidt til, men det goeres ofte forkert. Man er i sidste ende mere til besvaer end til gavn. Kaffekoppen vaskes op, men i det forkerte vand. Koen malkes, men spjaetter og loeber vaek. Tortillaen klappes, men gaar i stykker.

Efter den forsoegede hjaelp bliver man kaldt tilbage til plasticstolen og morgenmaden bliver serveret, tortillia, boenner, ris og den nicaraguanske ost caujada.

Arbejdet

Vi har aftalt at moedes kl. 7. Fra naer og fjern kaemper vi os med vores nica-faedre frem til moedestedet ved floden. Pigtraadshegn passeres, bjergtoppe bestiges, floder krydses og kreaturer skraemmes vaek. De sidste ankommer ved 9-tiden, og arbejdet kan begynde.

Vi starter med at samle sten i floden, som skal bruges til at lappe hullerne i den regnplagede vej, som snor sig i det bakkede landskab. Mens stenene kastes paa ladet af Pajado Azul ("Den blaa fugl" - landsbyens eneste bil), synges sange og bekaempes alt fra store edderkaopper til giftige slanger.

Sten og tanker flyver gennem luften og pludselig opstaar ideen om at vi skal hjaelpe til med at bygge en bro over floden. Samme eftermiddag arrangeres et moede med borgmesteren til den foelgende dag.

Efter en lang bumletur paa ladet af Pajado Azul bliver vi placeret i en rundkreds med borgmesteren i midten. Mens de ansatte paa kontoret ivrigt tager film og billeder med deres mobiltelefoner, alt imens mulighederne for at lave en bro diskuteres. Moedet forloeber godt og borgmesteren lover at sende en ingenioer til floden samme eftermiddag.

Efter et par dages venten uden synet af en ingenioer, tager vi den bumlede vej til raadhuset for at konfrontere borgmesteren med den manglende handling. Vi faar at vide,

at da der ikke er nedsat en brokommission kan projektet desværre ikke lade sig gøre nu. I stedet får vi penge til at købe cement til lapning af vejen. Med hammer og machete skrider arbejdet med vejen langsomt frem, og mens vejarbejdet stadig er under udvikling, er boennerne blevet klar til høst.

Ifoert gummistøvler, faverige skjorter og tunge madpakker fyldt med tortillia, boenner ris og cuajada, kæmper vi os frem over de stejle bjerge til de skraa boennemarken. Mens taagen letter og solen begynder at bage, går vi syngende på række op ad bjergskraaningerne og plukker de tørre boenner. Efter en halv arbejdsdag sætter vi os trætte og solskoldede på bjergets top og spiser madpakkerne og nyder udsigten.

“Fjerde dag. Vaagner kl. 2 om natten med kvalme og boevser der smager af aeg. Maven holder mig mere eller mindre vaagen resten af natten. Sover en smule lige inden solopgang, men vaagner hurtigt igen og brækker mig ud over sengekanten.

Saa kan jeg mærke at jeg skal på toilettet -nu!!! Ruller ud af sengen, fjerner brædderne der holder døren "laast" om natten, smaaloeber ned ad stien med toiletrullen i haanden, over grøften, gennem pigtraads-hegnet og endelig er jeg der - det nærmeste latrin er naboens! Resten af dagen tager jeg turen hver halve time...

Det lykkedes mig at doese en smule hen igen, men bliver hurtigt vækket af en mus der springer ned i hovedet på mig. De plejede at kravle op og ned af væggene, men efter myggenettete er kommet op har de fundet en hurtigere vej. Det fungerer nærmest som en slags muse-rutsjebane og at doemme efter trafikken har de fuldstændig droppet at bruge væggene nu. Jeg opgiver at sove mere og ligger i stedet og stirrer ud i luften, mens solen kommer højt på himlen og bager ned på bliktaget over mit hoved.

Senere på dagen kigger et par brigadister forbi med et "god bedrings"-brev fra brigaden og lidt kærligt ynke. Og saa bliver der hentet cola hos det lokale pulparia... Dagen er alligevel reddet!”

Eftermiddagen

Efter en hård arbejdsdag bliver kursen sat mod ”hullet”, vores faste tilholdssted ved floden. Der bliver sprunget fra klippen mens flagermusene skraemt letter under os. Nicaboernene kigger grinende på os og forsøger at lege med. Efter vi er blevet kølet af lægger vi os ved bredden, hvor der ivrigt bliver berettet og diskuteret om skægge episoder fra vores nye familier. Solen bager og vores danskerblege kroppe lades op med ny energi til resten af dagen hjemme hos familien.

Ja, floden er dejlig, men pas nu på! Under overfladen gemmer der sig tilsyneladende både lus og lopper - det er i hvert fald hvad nicaerne fortæller os.

*“Der er tis og haengekoejen drypper. Shit man, jeg er saa daarlig til boern. Leger jeg nu nok med dem? Den lille dreng kigger på mig med sine flyveoeerer og dejlige brune øjne. Om lidt begynder han sikkert at græde. Graadintervallet passer nogenlunde med de minutter hvor jeg naar at tænke “Nu går det godt, og nu hygger vi os”. Saa sker der et eller andet. En glaskugle bliver væk, eller et hoved bliver hamret mod muren. Og pludselig føler jeg mig helt fortabt igen. Min mor tørrer nu tisset op med sin kost. Eller rettere sagt, tisset bliver fejet ud over **hele** gulvet.*

Blodet fra hoenen drypper endnu. Fik jeg hjulpet nok? Den fem-årige giver mig et smækkys og alt er godt igen. Jeg vaagner og mine lopper kloer, mine øjne løber og mine boevser smager af aeg.”

Aftenen

I hjemmet er dagen fortsat hvor vi slap. Hundene løber én i møde og køn muher velkommen hjem.

Mor står i køkkenet og er i gang med at forberede aftensmaden bestående af tortillia, bønner, ris og cuajada.

Siddende på plasticstolen igen får man kaffen serveret sammen med en masse spøgsmaal om hvordan dagen er gået. Disse besvares mere eller mindre gebrokkent. Børnene kommer løbende ud i køkkenet og spørger haabefuldt om man ikke vil lege, og det helst med nogle af de spændene ting man har med fra Danmark. Aftenen forløber med boldspil foran huset, korttricks og tegning, til stor morskab for hele familien og de besøgende.

Mens dagen går på hæld og stjernerne og cikaderene kommer frem, bliver aftensmaden serveret i olielampens skær. Stort og småt vendes og diskuteres så vidt det sprogligt lader sig gøre.

Tjæraen, vores medbragte sovebriks, bliver børstet mere eller mindre fri for lopper og myggenettet sættes på plads. Familien kryber sig sammen i deres fælles seng, mens vi putter os i soveposen og lader søvnen overmande os.

“Da jeg vaagner klokken seks har min lillesøster allerede været oppe i to timer. Hun står trofast og kvaerner majsene til vores tortillas hver morgen, og jeg bliver mødt med et dejligt smil da jeg kommer ud i køkkenet. Efter morgenmaden og en hurtig klatvask ved broenden, er jeg klar til endnu en hård arbejdsdag. Hele familien står ved døren og vinker, og den yngste søster hvisker til mig, at hun vil savne mig mens jeg er væk. Derfor går jeg hele dagen mellem bønner og brigadister og glæder mig til at komme hjem til leg og hyggesnak.

Bolden bliver ved med at trille ned ad bakketoppen hvor huset ligger, men det gør ingenting, det er sjovt alligevel. Min lillebror på ni år griner højtlydt, og tiden flyver afsted i den varme eftermiddags sol. Den flade plastikbold erstattes af toesehygge med sang og neglelak. Pigerne griner da jeg taalmodigt prøver at lære dem teksten til boogie-woogie, og samtidig får lakeret negle i meget alternative former og farver. Senere på aftenen spørger min far interesseret om vi også høster bønner i Danmark og hvor mange manzana land min rigtige "papi" ejer. Imens går min gamle bedstemor stolt og raaber "kartofler" (det eneste af de mange danske ord hun har spurgt efter, som hun stadig kan huske) og hele familien flækker sammen af grin og kigger hjerteligt hen mod mig, deres nye datter, søster og barnebarn.”

Livet i landsbyen er efterhaanden blevet til hverdag, og vi ser frem til at blive mere integreret i familierne og forbedre vores tortillaklappning, komalkning og arbejdet i marken.

Om 3 uger er vi forhaabentligt rigtige Nica-boender. Fortsættelse følger...

